

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **L. V. H.**
st. přísl. V. s. r.

zast. advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2026, č. j. OAM-108/ZA-ZA11-D12-2026,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 3. 2026, č. j. OAM-108/ZA-ZA11-D12-2026, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 140 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Štěpána Svátka.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2026, č. j. OAM-108/ZA-ZA11-D12-2026, jímž žalovaný posoudil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona a uzavřel, že státem příslušným k posouzení žádosti je podle čl. 12 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) Maďarsko.
2. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce je státním příslušníkem V. s. r. Do Maďarska přicestoval letecky v červnu 2024 na základě víza a následně tam pobýval na základě pobytového oprávnění. Do České republiky přicestoval na podzim roku 2025. Žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podal dne 27. 1. 2026. Při pohovoru dne 5. 2. 2026 uvedl mimo jiné, že z Maďarska odjel poté, co se dozvěděl o zrušení svého pobytového oprávnění; současně uvedl, že v Maďarsku neměl žádné obtíže a že nemá žádné důvody, pro které by se tam nemohl vrátit. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil především své dluhy ve vlasti a potřebu získat čas k jejich uhrazení.
3. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul zjištění učiněná při poskytnutí údajů k žádosti a při pohovoru se žalobcem, zejména okolnosti jeho pobytu v Maďarsku, přicestování do České republiky, osobní a rodinné poměry a jím uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu. Poté posuzoval jednotlivá kritéria pro určení příslušného členského státu podle nařízení Dublin III a uzavřel, že v případě žalobce se aplikuje čl. 12 odst. 4 tohoto nařízení, neboť žalobce byl v době podání žádosti držitelem maďarského pobytového oprávnění, jehož platnost skončila před méně než dvěma lety.
4. Žalovaný dále vycházel z toho, že dne 19. 2. 2026 požádal Maďarsko o převzetí příslušnosti a že Maďarsko dne 23. 2. 2026 svou příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti akceptovalo. Současně se zabýval otázkou, zda v případě Maďarska existují systémové nedostatky v azylovém řízení nebo v podmínkách přijetí žadatelů, přičemž vycházel zejména z Informace OAMP o Maďarsku ze dne 6. 10. 2025. Z této informace dovodil, že maďarský systém je koherentní se systémem České republiky a v souladu s normami Evropské unie, a neshledal proto překážku přemístění žalobce podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Neshledal ani důvody pro použití diskreční klauzule podle čl. 17 téhož nařízení.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný při svém rozhodování nezohlednil, že je s ním v České republice vedeno dosud neukončené řízení o správním vyhoštění, pro jehož účely je jeho pobyt na území České republiky potřebný. Dále poukazuje na to, že mu maďarské orgány měly bez dalšího zrušit pobytovou kartu a zavést jeho osobu do Schengenského informačního systému, aniž by obdržel jakékoli rozhodnutí a mohl se proti němu bránit. Z toho dovozuje důvodné pochybnosti o tom, zda by jeho žádost o mezinárodní ochranu byla v Maďarsku objektivně posouzena.
6. Žalobce dále tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Navrhuje jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě a poukázal na to, že má v České republice zajištěné ubytování u příbuzných a širší rodinné vazby, zatímco v Maďarsku žádné rodinné zázemí nemá.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech napadeného rozhodnutí. Uvedl, že řádně a vyčerpávajícím způsobem vysvětlil, proč je příslušným státem právě Maďarsko, a že vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Připomněl, že podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III je za situace, kdy je žadatel držitelem povolení k pobytu, jehož platnost skončila před méně než dvěma lety, příslušný členský stát, který toto povolení vydal, pokud žadatel neopustil území členských států.
8. Žalovaný zdůraznil, že o převzetí příslušnosti požádal Maďarsko dne 19. 2. 2026 a dne 23. 2. 2026 obdržel souhlasné stanovisko. Žalobu proto považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Pokud jde o návrh na přiznání odkladného účinku, žalovaný s ním nesouhlasil.

III. Posouzení věci soudem

9. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (účastníci řízení ústní jednání nepožadovali) a soud zároveň nepovažoval konání jednání za nezbytné.
10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž současně přihlížel i k vadám, k nimž musí přihlédnout z úřední povinnosti.
11. Žaloba je důvodná.
12. Soud předně uvádí, že žalobce v nyní projednávané věci existenci systémových nedostatků maďarského azylového systému výslovně nenamítal. Tato okolnost však sama o sobě nebrání tomu, aby se jí soud zabýval. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (NSS) plyne, že úvaha správního orgánu o existenci či neexistenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění a správní soud ji přezkouvává i z úřední povinnosti (srov. zejména rozsudky NSS ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, a ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41).
13. Ve stejné linii NSS již dříve zdůraznil, že správní orgán se případnou existencí systémových nedostatků musí zabývat z úřední povinnosti, jakkoli není taková námitka žadatelem výslovně uplatněna (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 66/2017-27). Jak ostatně osvědčuje rovněž judikatura Soudního dvora EU (SDEU), členské státy nesmí přehlížet známé skutečnosti svědčící o systémových nedostacích a musí aktivně posoudit skutečné riziko zacházení odporujícího čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (např. novější rozhodnutí ze dne 29. 2. 2024, ve věci *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-392/22). Proto se soud otázkou možných systémových nedostatků v Maďarsku zabýval, ačkoli ji žalobce výslovně neotevřel.
14. Mezi účastníky není zásadního sporu o tom, že žalobce pobýval v Maďarsku na základě tam vydaného víza a následně pobytového oprávnění a že Maďarsko následně akceptovalo svou příslušnost k posouzení jeho žádosti. Jádrem věci je otázka, zda žalovaný dostatečně posoudil, zda přemístění žalobce do Maďarska nebrání překážka podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, tedy existence systémových nedostatků v azylovém řízení nebo podmínkách přijetí žadatelů, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

15. Soud v této souvislosti především konstatuje, že neshledal žádný důvod odchytil se od právního názoru vysloveného v nedávném rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2026, č. j. 33 Az 3/2026-34. Tento rozsudek se týkal skutkově i právně obdobné věci přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do Maďarska a soud v něm hodnotil stejnou zprávu Informace OAMP o Maďarsku ze dne 6. 10. 2025. I v nyní projednávané věci je namístě vyjít ze závěru, že tato zpráva sama o sobě nevyvrací vážné pochybnosti o stavu maďarského azylového systému a neposkytuje dostatečný podklad pro bezpečný závěr, že přemístění žadatele do Maďarska není z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III problematické.
16. Ze správního spisu plyne, že jediným podkladem vztahujícím se k situaci v Maďarsku je právě Informace OAMP ze dne 6. 10. 2025. Jiná listina o Maďarsku založená ve spise není. Napadené rozhodnutí sice na jednom místě zmiňuje také podklad EUAA ze dne 3. 5. 2023, ten však ve správním spise obsažen není. Soud z něj proto nemohl vycházet.
17. Z Informace OAMP ze dne 6. 10. 2025 mj. vyplývá, že od května 2020 musí potenciální žadatel nejprve podat tzv. prohlášení o úmyslu za účelem podání žádosti o azyl na maďarském velvyslanectví v Bělehradě nebo Kyjevě. Současně žalovaný v rozhodnutí uvádí, že dublinští navrátilci bez dříve podané žádosti nespádají mezi zákonné výjimky, nicméně podle výkladu a praxe maďarského úřadu NDGAP mají být po uskutečnění transferu vyzváni k prohlášení o záměru žádat o mezinárodní ochranu, načež má být řízení zahájeno. Již z toho je patrné, že možnost žalobce reálně vstoupit do azylového řízení v Maďarsku má být zaručeno nikoli jednoznačnou zákonnou úpravou, nýbrž správní praxí maďarských orgánů. Právě to je jedním z klíčových problémů z hlediska požadavků čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
18. Soud nepřehlíží, že žalobce v pohovoru uvedl, že v Maďarsku neměl žádné obtíže a že nemá konkrétní osobní překážky návratu do tohoto státu. To však samo o sobě nepostačuje. Překážka podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III dopadá na systémové nedostatky objektivní povahy; jejich posouzení nemůže být redukováno na to, zda si žadatel sám na poměry v dotčeném státě stěžuje. Tím méně lze po žalobci spravedlivě požadovat, aby bez přístupu k relevantním informacím detailně popsal strukturální vady maďarského azylového systému. Povinnost zjistit dostatečný skutkový stav v tomto ohledu nese správní orgán.
19. Soud souhlasí se závěrem (viz také rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2023, č. j. 41 Az 20/2023-49, a ze dne 7. 8. 2023, č. j. 34 Az 27/2023-8), že Maďarsko nadále nelze bez dalšího považovat za bezproblémový členský stát z hlediska fungování azylového systému. Již dřívější judikatura správních soudů i evropských soudů poukazovala na závažné problémy maďarské azylové úpravy a praxe, zejména na restriktivní nastavení přístupu k azylovému řízení a na otázku zacházení s navrátilci. Za této situace bylo na žalovaném, aby přesvědčivě prokázal, že došlo k takové změně poměrů, jež by umožňovala uzavřít, že přemístění žalobce do Maďarska již z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nevyvolává důvodné pochybnosti. To však žalovaný neučinil.
20. Podklad, z něhož žalovaný vycházel, je stručný a v rozhodné části založený právě na popisu obecného institucionálního rámce a na shrnutí správní praxe. Neobsahuje dostatečně přesvědčivou odpověď na otázku, jak je v Maďarsku v současnosti fakticky a právně zajištěn přístup dublinského navrátilce, který dosud o azyl v Maďarsku nežádal,

k azylovému řízení, jaké procesní záruky mu náleží a jakým způsobem jsou odstraňovány dříve vytýkané systémové nedostatky. Tím spíše tento jediný podklad nemohl sám o sobě postačit k závěru, že v případě Maďarska nejsou dány závažné důvody se domnívat, že by přemístění žalobce mohlo vést k zacházení odporujícímu čl. 4 Listiny.

21. Nepřesvědčivost úvahy žalovaného posiluje i to, že se v podstatě omezuje na obecné konstatování, že maďarský systém je koherentní se systémem České republiky a v souladu s normami Evropské unie. Takové obecné tvrzení však nemůže nahradit konkrétní a podklady doloženou úvahu o tom, zda přemístění konkrétního žadatele do Maďarska nebrání známé systémové nedostatky. Judikatura správních soudů přitom opakovaně zdůrazňuje, že u států, u nichž existují vážné indicie strukturálních problémů, musí být tato úvaha důkladná, komplexní a opřená o aktuální a spolehlivé informace.
22. Žalobní námitka týkající se probíhajícího řízení o správním vyhoštění sama o sobě důvodnost žaloby nezakládá. Takové řízení bez dalšího neznamena, že by Česká republika musela převzít příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Totéž platí i pro žalobcem tvrzené širší rodinné vazby v České republice. Tyto okolnosti by mohly mít význam toliko při úvaze o použití diskreční klauzule podle čl. 17 nařízení Dublin III, nikoli automaticky pro určení příslušného státu. Na zákonnost napadeného rozhodnutí to však nemá vliv, neboť rozhodnutí je třeba zrušit již z důvodů uvedených výše.
23. Soud naopak považuje za relevantní žalobcovo tvrzení, že mu maďarské orgány zrušily pobytové oprávnění bez bližšího vysvětlení a že má z tohoto důvodu pochybnosti o objektivitě postupu maďarských orgánů. Samo toto tvrzení sice neprokazuje existenci překážky přemístění, avšak ve spojení s nedostatečně zjištěným stavem věci dále ukazuje, že žalovaný měl věnovat otázce aktuálních poměrů v Maďarsku větší pozornost, než jakou jí v napadeném rozhodnutí věnoval.
24. Soud proto uzavírá, že žalovaný se dostatečně nezabýval tím, zda přemístění žalobce do Maďarska nebrání překážka podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Jeho závěr o neexistenci systémových nedostatků v Maďarsku nemá oporu ve správním spise. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, resp. je zatíženo vadou spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

IV. Závěr a náklady řízení

25. Z uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I). V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu. Zejména znovu a dostatečně zjistí skutkový stav ve vztahu k aktuálním poměrům v Maďarsku a přesvědčivě posoudí, zda přemístění žalobce nebrání překážka podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
26. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšnému žalobci krajský soud přiznal náhradu nákladů řízení, která sestává z náhrady účelně vynaložených nákladů na právní zastoupení dle vyhlášky č. 176/1999 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů („advokátní tarif“). Jeho zástupce ve věci učinil dva úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby), vše v sazbě 4 620 Kč za každý úkon dle advokátního tarifu (celkem 9 240 Kč). Dále mu náleží též náhrada hotových výdajů v sazbě 450 Kč za

každý úkon (celkem 900 Kč), což činí celkem 10 140 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna žalobci uhradit ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem.

Brno dne 11. května 2026

Lenka Bahýľová v. r.
samosoudkyně